

Протосинђел Варсануфије:

Десет година ЕРП у егзилу

Десет је пуних година како се у нашој помесној Српској православној цркви дешава један небивали феномен. Наиме, целокупна епархија, на челу са својим пастиром – епископом, налази се у изгнанству – егзилу, како се данас најчешће спомиње и како је већ постао уобичајени назив за нашу епархију, која се, ево већ пуних десет година, налази ван своје матичне територије. О томе који су узроци и шта је до тога довело већ је много говорено и писано, али ћемо се ипак потрудити да се у кратким цртама подсетимо шта је управо претходило и проузроковало рађање Епархије у егзилу да бисмо се после тога вратили опису развоја Епархије у ванредним околностима у којима се 2010. године наша, па све до данашњих дана када и обележавамо један скроман јубилеј – десет година њеног постојања, и њених страдања.

Још од својих младићких дана, будући васпитаван под директним утицајем Светог Владике Николаја и Преподобног Јустина Ћелијског, владика Артемије је заступао чврст Православни став којег се, помоћу Божјом, до одласка из овога светанепоколебиво држао. Његово супротстављање савременој екуменистичкој јереси и издаји Православне вере је непрестано навлачило на њега гнев и непријатељство оних који су јерес прихватили и спроводили је. Управо то, што није узимао учешћа у јереси и спровођењу црквене глобализације, и јесте био кључни повод за његово уклањање са трона ЕРП. И не само за уклањање, него и за све касније казне, које су „крунисане“ његовим искључењем из Црквене заједнице.

То је главни разлог. А, поред тог главног, постоји такође и још један јако битан разлог, а то је: његова борба за останак КиМ у Србији и опстанак Срба на КиМ. Временом, његов непоколебиви став постао је за наше окупаторе непремостива препрека у спровођењу њихових циљева. Стога је ваљало таквог „некооперативног“ епископа уклонити, а на његово место довести „кооперативног“ који ће њихове налоге беспоговорно извршавати.

Ту долази до тога да се у једном тренутку интереси екумениста из редова СПЦ и прозападних државних власти из Београда поклапају, и у једној удруженој акцији уклањања неподобног епископа, под оптужбом финансијских малверзација, полази им за руком да Владикау спочетка суспендују, а касније и потпуно уклоне са територије КиМ. Нажалост, кључну улогу, у том нечасном послу су одиграли управо људи из Цркве.

Суспензијом владике Артемија 13.02.2010. године, по речима самог Владике упућеним члановима Светог Синода, као да је била бачена атомска бомба у ЕРП. Али, као што се много пута у историји Цркве дешавало, управо онда када се враг спремао да нанесе коначни удар Цркви Божијој, Бог је по свом недокучивом Промислу смерао нешто друго и из тога изводио нешто корисно по своју Цркву. У овом случају, то нешто друго и јесте ЕРП у егзилу, која се у овим порођајним мукама рађала. А, у овим тешким и смутним

времелима, ЕРП у егзилу је заиста израсла у безбедно уточиште за све оне који траже где би своје главе склонили од страшне екуменистичке пандемије.

За њен почетак рађања можемо сматрати неправедно прогонство владике Артемија које се десило у мају 2010. године. Будући да је на пролећном заседању САС СПЦ трајно разрешен управљања епархијом, тој неправедној одлуци је придодата још једна одлука донешена у истом духу, а то је да и физички мора напустити ЕРП. Будући да је ударен Пастир (Мт 26, 31), а да се овце не би разбегле на све стране, природно је било да се овце покрену за њим и тако у заједници са својим Пастиром и преосталим стадом лакше се сачувају од насртаја немилосрдних вукова. У овом случају, вукова који кидишу на људску душу. Тако се и десило. Око стотину монаха ЕРП је стало у одбрану свог епископа и духовног оца и кренуло за њим у неизвесност. Али и та неизвесност је била дража него остати у епархији, прихватити нове власти, а онда за непријатеља имати сопствену савест, од чега, по сведочанству Светих Отаца, нема ништа силније (**Велики Канон Св. Андреја Критског**). И, хвала Богу, највећи број братије је смогао снаге, послушао глас савести и покренуо се за својим оцем, са потпуним поверењем, знајући коме су поверовали. И, као некада Симон из Кирина, трудили се да се нађу уз свог Оца и припомогну му у ношењу његовог нимало лаког крста.

Прве месеце прогонства Владика проводи у манастиру Шишатовац у епархији Сремској. Ту на првој Литургији Владика произноси беседу која сведочи о његовој преданости и покорности вољи Божијој, која је у суштини његов главни животни план и програм.

За то време, прогнано монаштво налази се како уме и зна. Највећи број мушког монаштва нашао је уточиште на имању брата Милоја Стевановића, на обронцима планине Јелица код Чачка, и у шумадијском селу Љуљаци, на имању блаженопочившег Протојереја-ставрофора Томислава Марковића, у самом срцу устаничке Груже, недалеко од Кнића. Остали монаси и монахиње нашли су себи кров над главом по приватним имањима браће и сестара који су имали слуха и срца за невољнике и притекли им у помоћ уступајући им своје домове, куће, викендице...

У атмосфери неспокоја и зевње, али и уз обилну духовну утеху, очекивао се почетак јесењег Сабора архијереја СПЦ на којем је требало размотрити постојеће стање, наћи решење и уклонити насталу смутњу у нашој помесној цркви. А то се могло само испуњењем правде. Међутим, добру наду на правично решење ове мучне ситуације гушиле су учестале клевете, притисци и претње од стране управо оних који су ситуацију могли нормализовати и повратити мир у Цркву. Једна од најочигледнијих потврда одсуства њихове добронамерности је и синодска одлука из септембра 2010. год. којом Владикау стављају под забрану свештенослужења.

Већ на самом почетку Сабора увидевши да власт-имајући у нашој цркви не мисле да делају по правди и незауостављиво ходе у својој самовољи, Владика се одлучује на један радикалан потез: забрану свештенослужења одбацује као неканонску и служи Свету Литургију у манастиру Дубоки Поток на северу Косова. На њој озваничава прекид евхаристијског општења са патријархом Иринејем, а у својој архипастирској беседи

наглашава да не ствара ништа ново, него да се само труди да одржи оно што су нам наши славни и свети преци предали. Да останемо верни њиховом путу, њиховом аманету и њиховом завету, да одржимо њихово Јеванђеље које гласи: „Све за Христа – Христа ни за шта.“

Реакција Београдске Патријаршије била је муњевита, и одмах исте вечери на ванредном заседању Сабора, Владика је лишен епископског чина и враћен у ред монаха. У току ноћи, удруженом акцијом КПС-а и полиције МУП-а РС у цивилу, Владика и монаси физички бивају избачени из манастира Дубоки Поток и са територије КиМ, а све по благослову и уз подстицај нове неканонске епархијске управе. Све ово се дешава на само два дана пред значајан Владикин јубилеј – педесет година монаштва. Његова „браћа“ архијереји, као да су се потрудили да на овакав начин уприличе ову прославу и „рашчињење“ уруче своме брату као ударје за сав његов труд педесетогодишњег ревностног и плодносног служења СПЦ.

Већ на првој Литургији после Дубоког Потока, која је служена 28.11.2010. у Љуљацима, окупило се око хиљаду верника из свих крајева Србије, па и шире. За почетак, једино богослужбено место где би Владика са својим клиром могао да служи је био управо овај храм посвећен Светом Јовану Крститељу у маленом Шумадијском селу Љуљаци, у самом срцу устаничке Србије – у Грузи. И у томе, сматрамо, треба видети симболику. Јер овде, где су у прошлости започињали устанци за ослобођење Србије, уистину долази до спонтано организованог устанка, и то оног најбитнијег - духовног: устанка у одбрану свете православне вере и против зла и греха у себи. Јер, то и јесте оно што је најбитније за један здрав духовни живот – Правовеље и Правоживље.

Нажалост, многи то нису препознали, па су се каменом бацали на нас, мислећи да тиме Богу службу приносе, а нама тиме наш крст чинили тежим јер нам то долази од једноверне браће, али оних, који су, по речима Светог Василија Великог, са слабијим расуђивањем (**Свети Василије Велики „О егзилу православних хришћана“**). Јер, за неке православне који су нас раније отворено подржавали, Дубоки Поток, иако само „поток“, показао се предубок и непремостив (**Да се разумемо – Вл. Арт.**). У томе су видели нешто исувише ризично, што би водило стварању неке нове цркве.

У циљу да би народ што више удаљили од нас, а нас што више оцрнили, наши гонитељи називају нас сектом, а учење којега се држимо (као да ми имамо неко своје учење, а не држимо се учења Једне Свете Саборне и Апостолске Цркве) - артемијевштином. Мада, ни они сами засигурно не би знали да нам објасне нашта би се то могло односити. Али, важан је ефекат. Јер, да данашњем просечном Србину кажете: тај и тај је јеретик, или тај и тај је расколник, погледао би вас бледо и незаинтересовано, јер су му ти термини доста непознати. А - секташ - то је већ нешто друго. За све нас, то је нешто крајње мрачно, нешто од чега се треба клонити и гнушати. И може се рећи да им је, у знатној мери пошло за руком, да народ, ионако већ поприлично црквено необразован, смуте и обману, те он много тога што му сервирају прихвати за истину.

У истом циљу, да би у народу створили што негативнију представу о нама, наши ненавидници нас називају Артемијевцима. И ваљало би рећи и неку реч и о том називу, јер тим именом злонамерни и неупућени називају нас, духовна чеда владике Артемија. Наиме, никада нико од братије, а да не говоримо о Владики, није употребио ту реч за нас, његово монаштво. Увек смо били, пре свега Христови, а онда и монаси владике Артемија - у Христу бекрајно одани свом духовном оцу и пастиру. И на том дару смо Богу увек били неизмерно захвални. А приписивали су нам свашта. А ми смо само били верни древном монашком Предању које се и дан данас врло пажљиво негује и на Светој Гори, на коју се многи од наших прогонитеља, по потреби позивају. Предање се односи на, у Христу, свецело потчињавање и предавање у послушност духовном оцу као самоме Христу.

Временом, верници сами почињу да се организују и да размишљају о томе да би се потрудили да обезбеде имање погодно за манастир, где би се монаси могли трајно настанити и ту формирати богослужбено место. Тако долази и до рађања нових манастира-катакомби, како постаје све учесталији назив за наше манастире. Осећајући и сами опасност по своје душе, они се обраћају преосвећеном Владици Артемију да им пошаље неког од својих свештеномонаха, ради свршавања свете службе и свих духовних потреба. И такав је био пут настанка свих катакомби у Егзилу. Никада Епархија није чинила први корак и наметала се, него насупрот томе, увек је верни народ био тај који је пред Владиком износио своје потребе и могућности за оспособљавање богослужбеног места.

Једна за другом почињу да се рађају нове катакомбе. Наше сестре монахиње које су уистину показале да знају трпети и оскудицу и неудобност, после неког времена добијају доста повољније услове за живот од оних претходних. А биле су принуђене да у преуређеним сеоским кућама бораве у насељима, уз сами пут, али ни тада нису дозвољавале да Богослужење престане. Типик, манастирско уређење, остало је исто, само, да кажемо, прилагођено тадашњим ненормалним условима живота. И показале су да све могу у Христу Исусу, Који им моћ даје, молитвама и благословом њиховог Старца.

Наши ненавидници су свако ново оснивање катакомби приписивали новцу који је, наводно, покраден на Косову, а ево сад се троши да би „Артемије градио своју цркву“. Оно што смо ми нашим верницима предочавали приликом сваке молбе за оснивање нове катакомбе је то да, уколико се одлуче за тако нешто, очекују и искушења. Јер, ђаво засигурно неће седети скрштених руку и посматрати стварање светиње, без да он покуша да то и заустави. И заиста је тако и било, и то приликом оснивања сваке катакомбе.

Једно од питања које је многе, и добронамерне и недобронамерне према нама, заокупљало је и то: Шта после Артемија?! И многи су ту видели, а многи и прижељкивали, крај Епархије. А сам Владика никада није са њима делио то мишљење да дело Божије зависи од једног човека. Него, ако је дело Божије, сам Бог ће се постарати. И заиста се постарао.

У пролеће 2015. године, Владика се, уз сагласност, тада већ формираног, Епархијског Савета, одлучио да свог најближег сарадника и једног од првих духовних чада и монаха у

Црној Реци, архимандрита Николаја, хиротонише за хорепископа. У Недељу Мироносица 26. априла 2015. године у манастиру Светог Николаја Мирликијског у Лозници код Чачка, Владика Артемије је обавио чин хиротоније хорепископа старорашког и лозничког Николаја. По хиротонији – први, од тројице колико их данас имамо у Епархији у егзилу. Као што би се сваки савесни отац, видећи да се његов овоземаљски живот ближи крају, потрудио да своју децу не остави незбринуту, утолико пре и духовни отац још снажније осећа пред Богом и сопственом савешћу одговорност и обавезу да своју духовну децу остави збринуту у Христу. Тако је сами Христос научио Владикау како да поступи, а да све остане пред Богом исправно, у оквиру Светих Канона.

Али, и хиротонија је била повод за неке колебљиве да одступе. Неки су у томе видели оправданост оних клевета да „Артемије прави неку нову цркву“. Саблажњиви су се саблазнили, а они који су са поверењем прихватили поступак Архипастира, убрзо су и сами увидели да је све уистину по Богу, и да је Божији благослов постојано осетан и присутан у епархији. Једни би одступали, а други би приступали, као што у оваквим смутним тренуцима бива. Јер, време је превирања. Чак и многим ПравOVERнима није све јасно, и из тог разлога не треба ни бити брз са осудама, одлукама, етикетирањима. Као што Владика једном приликом рече: Ни сва деца не проходају и не проговоре у истом месецу. Нека раније, нека касније. Свако у своје време (**Да се разумемо**).Трезвено расуђивање је одувек било једна од главних одлика владике Артемија, а следствено томе и епархије РП - и за време док смо били у епархији на КиМ, а ево и сада када смо у егзилу.

Као поклон за хиротонију, владика Артемије заједно са владиком Николајем од Београдске Патријаршије добија Саборску одлуку о искључењу из црквене заједнице.

Већ почетком септембра исте године, Владика хиротонише још једног хорепископа. Сада је то, такође, његово духовно чадо, архимандрит Максим, који бива хиротонисан за хорепископа новобрдског и панонског. Радост верног народа – велика. Од стране Београдске Патријаршије ударје исто као и приликом прве хиротоније – „искључење из црквене заједнице“ (**Саопштење САС СПЦ 26.05.2016.**).

Трећа по реду хиротонија хорепископа обављена је 12.06.2016. године у манастиру Светог Јустина Ћелијског у Барајеву. Архимандрит Наум, игуман ове свете обитељи, хиротонисан је за хорепископа хвостанског и барајевског. И опет – радост велика и нова благодат Божија за Епархију у егзилу. Као и у случају претходне две хиротоније, ни овде није требало да прође доста времена да Београдска Патријаршија одреагује на њој својствен начин. У мају 2017. године на заседању САС владика Наум је „искључен из Црквене заједнице“.

Након четири пуне године Епархија у егзилу добија и четвртог хорепископа, као неки четврти стуб Свете Цркве на који у ово наше време маловерја има да се ослања Истина Божија. Архимандрит Ксенофонт, настојатељ манастира Пресвете Богородице у Мушветам на Златибору, је хиротонисан за Хорепископа липљанског и ужичког. Као јеромонах показао је ревност за канонски поредак и свештено предање, због које је претрпео и изгнанство из свог матичног манастира. Верујемо да ће као епископ Цркве

Божије бити још ревноснији у очувању истините науке Божије и бриге над Богом му повереном паством

Још једна од природних потреба које се временом све више осећала у Епархији је потреба за мирским свештенством. Наиме, наша братија свештенмонаси су свој први контакт са парохијом доживели у егзилу. За све обавезе око парохије, до егзила, били су задужени мирски свештеници. У новим условима, како се број наших верника умножавао, тако сесве снажније почела осећати потреба за помоћи од стране мирског свештенства који би на себе преузели бригу о парохији, а да при томе у потпуности буду у духу наше епархије. И, као што је речено за хиротоније хорепископа, тако се и овде сами Бог постарао да се управо међу нашим верницима нађу браћа достојна узвишеног свештеничког чина који ће тај пастирски позив врло савесно и предано обављати, на славу Божију и корист њиховог словесног стада. Данас, у нашој епархији имамо седамнаест свештеника који су духовна чада наша епархије. Неки, још из времена док смо били у епархији на КиМ, а неки од оних који су нам се у Егзилу придружили, али су претходно узрастали уз неког од наших духовника. Хвала Богу, данас имамо свештенство које је свесно свог узвишеног свештеничког позива, обавља га смирено и ревносно, и уистину нам је на понос. Јер данас, можда више него икада пре, нам је преко потребно свештенство које ће народу проповедати истинску Хришћанску науку и, пре свега, сведочити Христа својим животом. А они се у томе заиста труде.

По учењу Цркве, Црква није само епископат нити само свештенство нити само верни народ. Управо епископ, свештенство и верни народ чине Цркву Божију. (**Вл. Артемије – Печат 26.05.2010.**) Тако је органски део наше епархије и наш верни народ. И ево, већ пуних десет година верни народ заједно са својим пастирима одстрађа своју верност Богу и оданост исповедничкој епархији. Немали је био испит вере на који су наши верници били стављени приликом рађања Епархије, а можда је правилније рећи да тај испит и даље траје. Истине за вољу, било је и оних који су се саблазнили, и оних који су спочетка прихватили Егзил али се касније поколебали и одустали, али је на њихово место стигло много оних који су у Епархији препознали истинско вероисповедање и служење Богу. Све временом долази на своје. Немогуће је да се не испуне и оне Христове речи о Добром Пастиру. Што време више одмиче, они који су од истине заиста препознају глас истинског Пастира, слушају га и за њим полазе. И можемо рећи са увереношћу, у том хођењу и узраста, јача из силе у силу, пројављује све веће усрђе и спремност да због своје верности Христу поднесе и све већа страдања. И то је оно што нас уистину радује, да наша паства живи у истини (3 Јн 1, 4).

Било би погрешно изоставити чињеницу да наша епархија, на радост свих наших верника, ево већ осам година организује Молитвене црквено-народне Саборе, и то:

- Молитвени црквено-народни сабор у манастиру Светог Николаја у Лозници код Чачка;
- Видовдански сабор у манастиру преподобног Јустина Ћелијског у Барајеву;

- Петровдански сабор у манастиру Преображења Господњег у Леушићима;
- Сабор младости и родитељства у манастиру Пресвете Богородице Тројеручице у Мушветама;
- и Сабору задужбини владике Артемија, манастиру Нова Никеја, у Лелићу.

Велико присуство народа из године у годину, сведочи о томе да је овај вид саборовања изузетно прихваћен од свих и да својим богатим духовним садржајем, за верни народ, заиста, представља једно велико укрепљење и духовну гозбу. А, то и јесте смисао постојања Сабора: саборовање једноверног народа окупљеног у љубави око својих пастира, јавно и јасно и гласно исповедање православне вере, које нам је и неопходно за спасење. Јер „срцем се верује за праведност, а устима се исповеда за спасење“, благовести Свети Апостол Павле у својој посланици Римљанима. А Свети Максим Исповедник нас још додатно подстиче на то речима: „Сваки се човек освећује исповедањем вере“ (**из Житија Св. Максима**).

ЗАКЉУЧАК

На крају, остаје нам да укратко анализирамо слику данашњег стања у нашој помесној СПЦ и оправданост, или боље рећи – неопходност - постојања Епархије у егзилу. Они верници који су свесни озбиљности тренутка у коме живимо, рапростраћења јереси екуменизма, свих штетних последица које извиру управо из прихватања јереси или попустљивости пред њом, ти верници осећају да би свако даље њихово заједничарење са епископима или свештеницима који јерес проповедају и спроводе у пракси и животу, практично било и њихово лично саучествовање у јереси. Ти верници заиста благодаре Богу што им је својим промислом преко Епархије у егзилу омогућио несметан наставак светотајинског живота. Данас, у време свеопште отпадије и равнодушности према вери, Епархија у егзилу је заиста као једна оаза у којој се сви жедни воде живе могу напојити чисте воде са неисцрпних извора Божанске благодати. У наших четрдесетпеткатакомби, колико их данас има у земљи и расејању, проповеда се она иста богооткривена наука коју је Господ Христос предао својим Светим ученицима и апостолима, а која је до нас дошла преко Светих Отаца, Мученика и Исповедника неокрњена, неупрљана и неизмењена. Поводи који су и довели до стварања Епархије (стварање, понављамо - није било плод људске замисли него нешто што је развој догађаја, сам по себи, изнедрио, или – да будемо још прецизнији: што је сами Бог уредио), не само да нису уклоњени, него су се, на општу тугу Православних, само умножили, те је тако радост због постојања Епархије и благодарност Богу на њој свакога дана све већа. Данас се просто не могу набројати сва непочинства Црквене јерархије која су све, само не – сведочење Христа у овом обезбоженом свету. Границе Цркве се преступају све даље. По ономе како поступају сви предстојатељи помесних православних цркава и многи Црквени великодостојници - разлика између Једине Свете Саборне и Апостолске Цркве и осталих тзв. цркава, можемо рећи, као да и не постоје. Цитате и примере који у прилог томе говоре, због њихове бројности и учесталости било би немогуће набројати, али би се сви могли сабрати у

једном догађају који би требао бити озваничење и саборско признање јереси екуменизма, а то је тзв. Критски Сабор.

Саблазни које произилазе из таквих небогоугодних поступака људи из Цркве су заиста огромне. Христове речи „Ко саблазни једнога од ових малих“ и ост. као да немају никаквог значаја за велики број оних који би своју паству управо требали да уче колико је велики грех саблазнити ма и једног човека, а камоли ако се ту ради о небројеном мноштву верног народа.

Док смо били у епархији на КиМ, пре прогона, изражавали смо своје незадовољство и неслагање са свим оним поступцима који су водили издаји вере и издаји свете српске косовско-метохијске земље. Да сами Бог није све овако премудро уредио, вероватно би се наше супротстављање апостасији и издаји и даље сводило на протестна писма, беседе, организовање трибина и томе слично. Међутим, Бог нас је узвео на један делотворнији и узвишенији подвиг, а то је прекид општења са онима који јерес проповедају и у пракси спроводе. На тај начин, Владика себе, свој клир и верни народ најделотворније ограђује од јереси и свих негативних последица гажења богооткривене Истине.

По прогонству владике Артемија и монаштва са КиМ, у Цркви је утихнуо сваки глас супротстављања отимању свете српске косовско-метохијске земље. Отворени заговорници независног Косова се у манастирима на КиМ дочекују као велики пријатељи, а међуверски односи су, како глобалисти кажу, уздигнути на један виши ниво.

Знајући све то, много нам је лакше да разумемо и верску и политичку позадину прогонства владике Артемија и његовог монаштва са КиМ, знајући каква је непремостива препрека он са својом монашком војском био креаторима независног Косова и онима који Косово виде као погодно тло за мисионарење и ширење папског утицаја. Кажемо – папског – јер је евидентна лукава и прогресивна прозелитистичка политика Ватикана на КиМ.

Дакле, када се о прогонству владике Артемија говори, неопходно је рећи да је посредни и верски и политички прогон. Верски је суштина и срж, будући да је и душа претежнија од тела (Лк 12, 23), а до политичког прогона је дошло, јер се непоколебиво борио за очување КиМ у саставу Србије, чиме је на своју главу навукао гнев светских моћника којима то никако није било по вољи.

И да завршимо утешним речима Светог Василија Великог које он упућује својој пастви која, поред отвореног прогонства од стране јеретика, трпи и болно неразумевање и осуду од стране једноверне, али, слабије умом, браће:

„Наши Оци су били прогоњени, али од пагана. И тада је отимана њихова имовина, куће разаране, а они су били прогањани од стране непријатеља нас хришћана, имена Христа нашег ради. Данашњи гонитељи не мрзе нас никако мање од тих ранијих гонитеља. Али, ови данашњи, да би обманули многе, ките се именом хришћана, како би они који су заиста гоњени били лишени утехе исповедништва. Због „хришћанства“ ваших гонитеља, многи хришћани слабијег расуђивања признају да сте неправедно прогнани, али (будући

збуњени) не признају вам да ви можете имати мученичку смрт за Истину (држе вас за расколнике). Зато мислим да је за вас резервисана већа плата од праведног Судије него што је дао ранијим мученицима. Јер, ти мученици су имали и признање од народа и плату од Бога, а ви, иако ваша постигнућа нису мања од мученичких, немате похвалу јавности. Стога је праведно да ваша плата буде већа у животу будућег века.“

Нека би дао Бог да се ове дивне речи светог Василија Великог и на нама остваре. Да се у вечности нађемо у Царству небеском и да тамо заједно са свима Светима, који од века пострадаше зарад славе Имена Његовог, славимо Тројицу Једносушну и Нераздељиву кроза све векове и сву вечност.

Амин, Боже дај!

Протосинђел Варсануфије